

# Китоби Дониёл — яксаду дуом

*Сегона истифодабарии паёмрасон: ошкор сохтани динамикаҳои нубувватӣ*

Jeff Pippenger  
2024-02-29

Татбиқи сечонибаи Илёс ба паём, паёмовар ва ҳаракат дар давраи ҳукми иҷроии Худо дахл дорад, ки аз қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз ёфта, то анҷоми мӯҳлати файз идома меёбад. Ҳукми иҷроӣ аз даврае шиддат мегирад, ки дар он доварии Худо бо раҳм омехта аст, то ба замоне ки доварии Ӯ бе раҳм дар ҳафт балои охири рехта мешаванд.

Татбиқи сегонаи паёмоваре, ки роҳро барои Паёмовари Аҳд омода месозад, ба паём, ба паёмовар ва ба ҳаракат дар давраи хотимагии доварии тафтишотии Худо дахл дорад, ки он давраи муҳригузори яксаду чилу чаҳор ҳазорро муайян менамояд. Он давра бо қонуни якшанбеи наздиқулвукӯ дар Иёлотӣ Муттаҳида ба поён мерасад, ки ҳамоно вақт доварии иҷроии Худо оғоз меёбанд.

Яҳёи Таъмиддиханда роҳро барои Масеҳ, Пайғомбари Аҳд, муҳайё сохт, то ки аҳдро, дар иҷроии Дониёл боби нӯх, ояти бисту ҳафт, тасдиқ намояд. Бо ин амал ӯ ҳамчунин роҳро барои он муҳайё сохт, ки Масеҳ ногаҳон ба маъбади Худ биёяд ва писарони Левиро покиза гардонад; ва Ӯ инро дар ибтидо ва анҷоми хизмати севунимсолаи Худ ба ҷо овард. Поксозии маъбади айнӣ рамзи кори Ӯ дар пок сохтани маъбади ҷонҳои онҳое буд, ки ҳамчун писарони Левӣ намояндагӣ шудаанд.

Кори айнани поксозии маъбад аз ҷониби Ӯ иҷроӣ пешгӯӣ буд; ва ҳангоме ки Ӯ ин корро дар Юҳанно, боби ду, оятҳои сездах то бисту ду ба анҷом расонд, Рӯҳулқудс шогирдонро роҳнамоӣ кард, то порчаеро аз Аҳди Қадим ба ёд оранд, ки ҷузъе аз кори Ӯ дар пок ва покиза гардонидани шогирдон, дар иҷроии Малокӣ се, буд.

Дар он порчаи Инҷили Юҳанно, Масеҳ нишон дод, ки ҳангоме ки маъбади бадани Ӯ вайрон карда шавад, Ӯ онро дар се рӯз барпо хоҳад кард. Муколама бо яҳудиёни баҳсчӯ инро низ илова кард, ки таҷдиди маъбади аслӣ, ки Хиродус анҷом дода буд ва ҳамоно сол ба итмом расида буд, ҷиҳилу шаш сол тӯл кашида буд. Исо шогирдони Худро ба воситаи намунае аз яке аз қоидаҳои марбут ба каломи нубувват, ки Исо онро дар Каломи Худ ба василаи кори фариштагон, Рӯҳулқудс ва анбиё ҷой дода буд, пок мегардонид.

Вай намунаи нубувватиро фароҳам овард, ки тибқи он воқеии зоҳирӣ намояндаи маънавист. Ӯ калиди нубуввати шумораи «чилу шаш»-ро ҳамчун рамзи маъбад муқаррар намуд. «Чилу шаш» шумораи рӯзҳое буд, ки Мусо бар кӯҳ буд ва дастурҳоро барои маъбад қабул мекард. «Чилу шаш» шумораи хромосомаҳои мебошад, ки маъбади инсониро ташкил медиҳанд. «Чилу шаш» шумораи солҳое (1798 то 1844), ки дар барқарор сохтани маъбади маънавия, ки нахуст аз ҷониби бутпарастӣ ва сипас аз ҷониби папизм поймол гардида буд, анҷом ёфтанд.

Ду поксозии маъбад ин рамзро дар бар мегирад, ки се рӯз ба чилу шаш сол баробар аст. Он инчунин ин аслро дар бар мегирад, ки маънои зоҳирӣ намояндаи маънои рӯҳонӣ мебошад. Он ҳам иҷрои нубувват ва ҳам пешгӯии нубувватро ифода мекард. Он ду поксозӣ ҳақиқатро ифода мекунад, ки аз ҷониби як гурӯҳ нодуруст фаҳмида мешавад, вале бар гурӯҳи дигар ошкор мегардад.

Ду покизакуни давраи замонро муайян мекунад, ки дар он калисои Худо ба дараҷае фосид гардидааст, ки он «насли зинокор ва афъиҳ» мебошад, ки дар ҷустуҷӯи нишонае ҳастанд, дар ҳоле ки он нишона бевосита ба онҳо фаҳмонда мешавад; зеро ягона нишонае, ки дода хоҳад шуд, нишонаи вайрон шудани маъбадест, ки дар се рӯз барқарор карда мешавад.

Эй насли морон, шумо, ки шарир ҳастед, чӣ гуна метавонед суханони нек гӯед? Зеро аз фаровонии дил даҳон сухан мегӯяд.... Он гоҳ баъзе аз китобдонон ва аз фарисиён дар ҷавоб гуфтанд: «Устодо, меҳоҳем аз ту аломате бубинем». Аммо Ё дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Насли шарир ва зинокор аломате металабад; ва ба он ҳеҷ аломате дода нахоҳад шуд, ҷуз аломати Юнуси набӣ. Зеро, чунон ки Юнус се рӯз ва се шаб дар шиками наҳанг буд, ҳамон тавр Писари Одам се рӯз ва се шаб дар дили замин хоҳад буд». Матто 12:34, 38–40.

Ҳамаи ин ҷараёнҳои нубувватӣ дар ҳар се иҷроиши ногаҳон ба маъбади Худ омадани Фиристодаи Аҳд намояндагӣ шудаанд, чунон ки Ё дар боби дуюми Юҳанно амал кард.

Ва иди Фисҳи яҳудиён наздик буд, ва Исо ба Ерусалим баромад. Ва дар маъбад он касонро ёфт, ки говон ва гӯсфандон ва кабӯтарон мефурӯхтанд, ва саррофон нишаста буданд. Ва қамчине аз ресмонҳои майда сохта, ҳамаро аз маъбад берун ронд, ҳам гӯсфандонро ва ҳам говонро; ва пули саррофонро рехт ва мизҳоро чаппа кард. Ва ба онҳое ки кабӯтарон мефурӯхтанд, гуфт: «Ин чизҳоро аз ин ҷо бардоред; хонаи Падари Маро хонаи тиҷорат нагардонед». Ва шогирдонаш ба ёд оварданд, ки навишта шудааст: «Ғайрати хонаи Ту Маро фурӯ бурдааст». Пас яҳудиён ҷавоб дода, ба Ё гуфтанд: «Чӣ аломате ба мо нишон медиҳӣ, зеро ки ин корҳоро мекуни?» Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: «Ин маъбадро вайрон кунед, ва Ман онро дар се рӯз барпо хоҳам кард». Пас яҳудиён гуфтанд: «Ин маъбад чихилу шаш сол бино шудааст, ва Ту онро дар се рӯз барпо мекуни?» Аммо Ё дар бораи маъбади бадани Худ сухан меронд. Бинобар ин, вақте ки Ё аз мурдагон эҳё шуд, шогирдонаш ба ёд оварданд, ки Ё инро ба онҳо гуфта буд; ва онҳо ба Навишта ва ба сухане ки Исо гуфта буд, имон оварданд. Юҳанно 2:13–22.

Фиристодаи Аҳд бояд писарони Левиро чун «нукра», ки Каломи Худоро ифода мекунад, ва чун «тилло», ки имонро ифода мекунад, пок созад ва ҳамчунин тоза намояд. Фиристодаи Аҳд шогирдони Худро бо афзун гардондани «имон»-и онҳо ба «каломи» нубуввати Худ пок месохт. Он каломи нубувватӣ барои пок сохтан, вале ҳамчунин барои тоза намудан таъин шуда буд. Каломи нубуввати Ё ҳамеша имтиҳонро ифода мекунад, ва маҳз ба воситаи Каломи нубуввати Ёст, ки писарони Левӣ дар он даврае тоза карда мешаванд, вақте ки Ё ногаҳон ба маъбади Худ меояд.

«Ки белаш дар дасти Ёст, ва Ё хирмани Худро тамоман пок хоҳад кард, ва гандуми Худро ба анбор чамъ хоҳад овард». Матто 3:12. Ин яке аз замонҳои поксозӣ буд. Ба воситаи суханони ростӣ, коҳ аз гандум чудо карда мешуд. Азбаски бисёре аз ҳад беҳудапараст ва худодилшод буданд, то ки мазамматро қабул кунанд, ва аз ҳад ҷаҳонпараст буданд, то ки зиндагии фурутаниро бипазиранд, аз Исо рӯй гардонданд. Бисёри дигар имрӯз ҳам ҳамин корро мекунанд. Имрӯз низ ҷонҳо озмуда мешаванд, чунон ки он шогирдон дар куништгоҳи Қафарнаҳум озмуда шуданд. Вақте ки ростӣ ба дил расонда мешавад, онҳо мебинанд, ки зиндагии онҳо ба иродаи Худо мувофиқ нест. Онҳо мебинанд, ки дар вучуди худ ба тағйироти комил ниёз доранд; аммо намехоҳанд он кори инкори худро бар дӯш гиранд. Бинобар ин, вақте ки гуноҳхояшон ошкор мегардад, ба ғазаб меоянд. Онҳо ранҷида дур мешаванд, ҳамон гуна ки шогирдон Исоро тарк карданд ва нолишкунон гуфтанд: «Ин сухани саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?» «Орзуи асрҳо», 392.

Он «ҷонҳое, ки озмуда шуданд» дар «куништии Қафарнаҳум» рад карданд, ки бифаҳманд: вақте ки Масеҳ ба онҳо гуфт, ки бояд ҷисми Ёро бихӯранд ва хуни Ёро бинӯшанд, Ё аз ҷисми воқеии Худ барои ифодаи як ҳақиқати рӯҳонӣ истифода мебурд. Ин ҳамон намояндагии нубувватӣ буд, ки Ё дар бораи маъбад дар Юҳанно, боби дуум, баён карда буд. Вақте ки ин асл — ки воқеӣ пеш аз рӯҳонӣ меояд ва намояндаи он мебошад — ҳамчун «сухани саҳт» эътироф гардид, ки онҳо намехостанд онро «бишнаванд», онҳо рӯй гардонданд ва дигар ҳаргиз бо Ё роҳ нарафтанд. Ин дар Юҳанно, боби шашум, ояти шасту шашум (666), рӯй дод, ки қонуни наздикояндаи якшанберо ифода мекунад; қонуне, ки аз пеш тавассути 22 октябри соли 1844 рамзнок карда шуда буд, ва он, дар навбати худ, тавассути салиби Ҷалҷото рамзнок гардида буд.

Аз ҳамон вақт бисёре аз шогирдонаш ақиб гаштанд ва дигар бо Ё роҳ нарафтанд. Юҳанно 6:66.

Дар боби дууми Юҳанно, Рӯҳулқудс андешаҳои шогирдонро ҳидоят карда буд, то нубувватеро, ки ғайрати Худоро тасвир мекунад, «ба ёд оранд»; ва калимаи «ғайратманд» дар ҳар ду забон — ибронӣ ва юнонӣ — ҳамон калимаест, ки «рашкнок» мебошад.

Зеро ғайрати хонаи Ту маро фуру бурдааст; ва маломатҳои онон ки Туро маломат мекарданд, бар ман афтодааст. Забур 69:9.

Ғайрати Худо, ки рашки Ёст, он унсури ҳислати Худоро ҳамчун Худои рашқдор ифода мекунад, ки рашки Ё бар насли сеюм ва чорум бар онҳое зоҳир мегардад, ки аз Ё нафрат доранд. Дар боби дууми Юҳанно, Рӯҳулқудс муқаррар менамуд, ки поксозие, ки аз ҷониби Фиристодаи Аҳд ба амал оварда мешавад, дар насли чорум ва ниҳой рӯй медиҳад, ҳарчанд ҳангоми пур шудани косаи насли ниҳой ҳамеша баъзе аз насли сеюм ҳанӯз боқӣ мемонанд. Он насл насли зинокор ва афъизодагон аст.

Мусо насли ҷаҳорумро намояндагӣ мекард, ва маҳз дар ҳамон вақт Мусо дар муддати ҷиҳилу шаш рӯз дар бораи барпо намудани маъбад таълим гирифт. Дар он рӯзҳо ӯ шариятро қабул кард, ки дар аҳкоми дуум нишон медиҳад, рашки Худо дар насли сеюм ва ҷаҳорум

зоҳир мегардад.

Ва ӯ ба Абром гуфт: «Бидон яқинан, ки насли ту дар замин, ки аз он онҳо нест, ғариб хоҳад буд, ва ба онҳо хизмат хоҳад кард; ва онҳо онҳоро чорсад сол озор хоҳанд дод. Ва он миллатро низ, ки ба онҳо хизмат хоҳанд кард, Ман доварӣ хоҳам намуд; ва баъд аз он онҳо бо дороии бузург берун хоҳанд омад. Ва ту дар озоиштагӣ назди падарони худ хоҳӣ рафт; дар пирии некӯ дафн хоҳӣ шуд. Аммо дар насли чорум онҳо боз ба ин ҷо хоҳанд омад, зеро гуноҳи амӯриён ханӯз ба камол нарасидааст». Ҳастӣ 15:13–16.

Дар насли охири Исроили қадим, маъбади калисои масеҳӣ, ки Петрус онро «хонаи рӯҳонӣ» номид, барпо гардид. Дар ҷараёни он таърих Худо рашки Худо ду маротиба зоҳир кард, вақте ки бо ғайрати Худ маъбадро пок сохт. Дар соли 1844 Худо маъбади рӯҳонии миллериҳо бархезонд, ва боз як бор аз назди қавми пештар баргузида гузашта буд. Дар он таърих Фирисоди Аҳд ногаҳон дар 22 октябри соли 1844 омад.

Зухури Ҷ ба воситаи хизмати Вилиям Миллер омода гардида буд. Вақте ки протестантҳо ва миллериҳо ба 22 октябри соли 1844 наздик мешуданд, ду табақа озмуда шуданд. Озмоиши протестантҳо дар замони охир, ҳангоми омадани фариштаи аввал дар соли 1798, фаро расид. Пас аз он ки паёме, ки мебоист писарони Левиро ҳам «пок» ва ҳам «тасфия» намояд, дар соли 1831 ба шакли расмӣ даромад, озмоиши протестантҳо он гоҳ оғоз ёфт, ки паёми фариштаи аввал 11 августи соли 1840 қувватманд гардонда шуд. 19 апрели соли 1844 протестантҳо аз ин озмоиш ноком баромаданд ва духтарони Бобил гаштанд.

Сипас фариштаи дуюм омад, ва имони миллериён он гоҳ озмуда шуд, ва поксозӣ ва поккунӣ ба анҷом расонида шуд. Вақте ки паёми фариштаи дуюм дар маҷлиси урдугуҳии Эксетер аз дувоздахум то ҳабдахуми август қувват ёфт, озмоиши ҷудошавии миллериёни доно аз миллериёни нодон ба анҷом расонида шуд.

Фарқияти байни ҳушмандон ва аблаҳон равшан буд, ки он паёми нубуввати Нидои Нисфи Шаб буд. Вақте ки фариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 расид, маъбад (дар ҷиҳли шаб сол) бино шуда буд. Дар он лаҳза Паёмовари Аҳд ногаҳон ба маъбади Худ омад.

«Омадани Масеҳ ҳамчун саркоҳини мо ба Қудси қудсҳо, барои поксозии муқаддасгоҳ, ки дар Дониёл 8:14 нишон дода шудааст; омадани Писари Одам назди Қадим-ул-айём, чунон ки дар Дониёл 7:13 баён гардидааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки Малоқӣ пешгӯӣ кардааст, ҳама тавсифи ҳамон як воқеа мебошанд; ва ин ҳамчунин бо омадани домод ба тӯй, ки Масеҳ онро дар масали даҳ бокира дар Матто 25 баён кардааст, тасвир ёфтааст». «Муборизаи бузург», 426.

Дар он вақт Фариштаи Аҳд ба кори худ барои поксозӣ ва тозакунии шогирдони миллери, ки дар боби сеюми Малоқӣ ҳамчун писарони Левӣ муайян шудаанд, оғоз намуд.

«Бисёре аз онҳое ки зери паёмҳои фариштаи яқин ва дуюм барои пешвози Домод берун шуданд, паёми сеюмро, ки охирин паёми озмоишӣ ва бояд ба ҷаҳон дода шавад, рад карданд; ва ҳангоме ки даъвати охирин дода мешавад, мавқеи монанде гирифта хоҳад шуд.

«Ҳар як чузъиёти ин масал бояд бодикқат омӯхта шавад. Мо ё ба бокирағони хирадманд мансуб доништа мешавем, ё ба бокирағони аблаҳ». Review and Herald, October 31, 1899.

Ҳангоме ки паёми фариштаи аввал 11 августи соли 1840 бо қувват таъсиргузор гардид, анбӯхи зиёде ба ҳаракати миллерӣ ҳамроҳ шуданд. Сипас, 19 апрели соли 1844, гурӯҳи бузурге аз ин ҳаракат чудо шуд. Дар 22 октябри соли 1844, назари маъмул ин аст, ки тақрибан панҷоҳ нафар бо имон ба Қудси Қудсҳо ворид шуданд. Агар фарз кунем, ки шумора тақрибан панҷоҳ нафаре буд, ки дар ибтидо аз нури фариштаи сеюм пайравӣ карданд, пас чӣ маъно дорад, вақте ба мо гуфта мешавад, ки «бисёре» аз онҳое ки паёмҳои фариштаи аввал ва дуюмро пазируфта буданд, «паёми сеюм, охири паёми озмоиширо, рад карданд»?

Пайғамбари Аҳд ногаҳон ба маъбади Худ омад ва нури муқаддасгоҳи осмон ва паёми фариштаи сеюмро ба панҷоҳ нафаре, ки минбаъд ба таҷрибаи фариштаи сеюм пайравӣ карданд, кушод, вале онҳо дар аввал пароканда буданд. Ноумедии онҳо дар он вақт аз ноумедии аввал бештар буд, гарчанде ки, мувофиқи он чи Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ноумедии онҳо ба андозаи ноумедии шогирдон пас аз салиб набуд.

Дар ҳар ду таърихи мувозӣ, Масеҳ Каломи нубуввати Худро ба рӯҳафтадагон кушод, ва то соли 1850, хоҳар Уайт изҳор медорад, ки ба ӯ нишон дода шуд, ки Худованд он вақт боз дасти Худро дароз мекард, то қавми Худро ҷамъ оварад.

«23-юми сентябр [1850] Худованд ба ман нишон дод, ки ӯ дасти Худро бори дуюм дароз кардааст, то бақияи қавми Худро бозёбад, ва дар ин замони ҷамъ овардан кӯшишҳо бояд дучанд карда шаванд. Дар замони парокандагӣ Исроил зада ва пора-пора карда шуд; аммо акнун, дар замони ҷамъ овардан, Худо қавми Худро шифо хоҳад дод ва захмҳои онро хоҳад баст. Дар замони парокандагӣ, кӯшишҳое, ки барои паҳн кардани ҳақиқат ба ҷо оварда мешуданд, фақат таъсири андак доштанд, бисёр кам ё ҳеҷ чизеро ба анҷом намерасониданд; аммо дар замони ҷамъ овардан, вақте ки Худо дасти Худро барои ҷамъ кардани қавми Худ ниҳодааст, кӯшишҳо барои паҳн кардани ҳақиқат таъсири пешбинишудаи худро хоҳанд дошт. Ҳама бояд дар ин кор муттаҳид ва ғайратманд бошанд. Ман дидам, ки барои ҳар касе шармвар аст, ки барои идора кардани мо акнун дар замони ҷамъ овардан ба замони парокандагӣ ҳамчун намуна муроҷиат кунад; зеро агар Худо акнун барои мо аз он чи он вақт кард, бештаре накунад, Исроил ҳеҷ гоҳ ҷамъ оварда намешавад. Ҳамон қадар зарур аст, ки ҳақиқат дар як наشريя ҷоп шавад, чунон ки мавъиза карда шавад». Review and Herald, November 1, 1850.

Дар назди салиб шогирдон пароканда шуда буданд, ва дар он таърих, пас аз се рӯз ӯ оғоз намуд, ки шогирдони парокандаи Худро ҷамъ оварад. Тақрибан се сол пас аз анҷоми соли 1844 буд, ки Масеҳ оғоз намуд, рамаи парокандаи Худро ҷамъ оварад. Дар он таърих ӯ қавми Худро роҳнамоӣ кард, то кори нашро оғоз намоянд ва ҷадвали дуҷадвали Ҳабаккукро нашр кунанд, ки дар охири соли 1850 таҳия гардида буд, ва сипас аз моҳи январ соли 1851 дар Review and Herald барои фурӯш пешниҳод карда шуд.

Чадвали соли 1843 таҷассуми ҷисмонии паёме буд, ки маъбадро пок сохт ва он дар таърихи паёмҳои фариштаи якум ва дуум барпо гардида буд. Бо омадани фариштаи сеюм, Худо қасд дошт кори Худо ба анҷом расонад ва қавми Худо ба хона барад, аммо онҳо, чунон ки Исроили қадим исён карда буд, исён карданд, ва ҳам Исроили қадим ва ҳам Исроили муосир пас аз он таъйин шуданд, ки дар биёбон саргардон гарданд. Агар он адвентистҳое, ки дар оғоз нури фариштаи сеюмро пазируфта буданд, бо имон идома медоданд ва таҷассуми ҷисмонии паёми худро, ки чадвали соли 1850 буд, мебардоштанд, метавонистанд омадани дуёми Исоро фаро расонанд ва ба хона раванд. Аммо барояшон муқаррар шуда буд, ки таърихи Ғушаъ ва Колеб, ва даҳ ҷосуси бевафоро такрор намоянд.

«Агар адвентистҳо, пас аз ноумедии бузурги соли 1844, имони худро устувор нигоҳ медоштанд ва яқдилона дар иродаи ошкоршудаи Худо пеш мерафтанд, паёми фариштаи сеюмро қабул намуда, онро дар қудрати Рӯҳулқудс ба ҷаҳон эълон мекарданд, онҳо наҷоти Худоро медиданд, Худованд бо қўшишҳои онҳо пуриқтидор амал мекард, кор ба анҷом мерасид, ва Масеҳ то ин замон омада, қавми Худо барои гирифтани мукофоти онҳо қабул мекард. Аммо дар давраи шубҳа ва номуайяние, ки пас аз он ноумедӣ фаро расид, бисёре аз имондорони адвентӣ аз имони худ даст кашиданд.... Ҳамин тавр, кор боздошта шуд, ва ҷаҳон дар торикӣ боқӣ монд. Агар тамоми ҷисми адвентистӣ бар аҳкоми Худо ва имони Исо муттаҳид мешуд, таърихи мо то чӣ андоза тамоман дигар мешуд!» Evangelism, 695.

Юҳаннои Таъмиддиханда ва Вилиям Миллер роҳро барои он омода сохтанд, ки Масеҳ ногаҳон биёяд ва қавмеро пок намояд, ки паёми наҷотро дар қуввати Рӯҳулқудс ба тамоми ҷаҳон хоҳанд расонд. Шогирдони Масеҳ супориши худро анҷом доданд, аммо оғози Адвентизм чунин накард. То соли 1856 онҳо ба ҳолати Лоудикия афтоданд, нури пешрафтаи «ҳафт замон»-ро рад карданд ва дар соли 1863 раванди исёни рӯ ба афзоишро оғоз намуданд, ки то қонуни якшанбеи наздиқоянда идома меёбад. Исёни соли 1863 бо исёни даҳ ҷосус пешнамун шуда буд. Дар анҷоми чихил соли саргардонии биёбон Исроили қадим боз ба ҳамон озмоиш оварда шуд ва ба ин васила намунае фароҳам омад, ки Исроили муосир низ ба озмоиши ибтидоӣ бозгардонда мешавад.

Исёни даҳ ҷосус дар Қодеш, чихил сол баъд дар Қодеш боз такрор шуд. Исёни он даҳ ҷосус, ки боиси чихил соли саргардонӣ дар биёбон гардид, исёни соли 1863-ро ифода мекунад, вақте ки Исроили муосир саргардонии худро дар биёбони Лоудикия ба вучуд овард. Дар поёни он чихил сол, Исроили қадим боз ба Қодеш оварда шуд; ба ин васила маълум мегардад, ки он имтиҳоне, ки Адвентизми Миллериро ҳангоми исёни соли 1863 поксозӣ намуд, бояд боз такрор гардад, ҳангоме ки Фиристодаи Аҳд боз ногаҳон ба маъбади Худ меояд.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Дар фатҳи Чилёд ва Бошон бисёре буданд, ки воқеаҳои ба ёд меоварданд, ки қариб чил сол пештар, дар Қодеш, Исроилро ба саргардонии тўлонӣ дар биёбон маҳкум карда буданд. Онҳо медиданд, ки гузориши ҷосусон дар бораи Забини Мавҷуд аз бисёр ҷиҳат дуруст будааст. Шаҳрҳо ҳисордор ва бисёр бузург буданд, ва онҳоро азимҷуссаҳое

сокин буданд, ки дар муқоиса бо онҳо ибриён гӯё танҳо кӯтоҳқадакон буданд. Аммо акнун онҳо метавонистанд бубинанд, ки иштибоҳи ҳалокатбори падарони онҳо дар он будааст, ки ба қудрати Худо ғайримод накарда буданд. Танҳо ҳамин буд, ки онҳоро аз даромадан ба он замини неқӯ дар ҳамон вақт боздошта буд.

«Вақте ки онҳо бори аввал барои дохил шудан ба Канъон омодагӣ медиданд, ин иқдом бо душвориҳои хеле камтар аз ҳозира ҳамроҳ буд. Худо ба қавми Худ ваъда дода буд, ки агар ба овози Ё итоат наоянд, Ё пешопеши онҳо хоҳад рафт ва барои онҳо ҷанг хоҳад кард; ва инчунин занбӯрҳоро хоҳад фиристод, то сокинони он заминро берун ронанд. Тарси халқҳо ҳанӯз ба таври умумӣ барангехта нашуда буд, ва барои муқобилат ба пешравии онҳо омодагии андаке дида шуда буд. Аммо ҳангоме ки Худованд акнун ба Исроил фармуд, ки пеш раванд, онҳо бояд бар зидди душманони ҳушёр пурқувват пеш мерафтанд ва мебоист бо лашкарҳои бузургу ҳубомӯхтае мубориза мекарданд, ки барои муқовимат ба наздикшавии онҳо омодагӣ медиданд.»

«Дар муборизаи худ бо Ёҷ ва Сихӯн қавм ба ҳамон озмоише оварда шуданд, ки падаронашон дар зери он ба таври басо ошкоро ноком гардида буданд. Аммо акнун ин имтиҳон аз он вақте, ки Худо ба Исроил амр фармуда буд пеш раванд, хеле саҳттар буд. Душвориҳои, ки дар роҳи онҳо буданд, аз замоне ки онҳо ҳангоми фармуда шудан ба номи Худованд пеш нарафтанд, бисёр афзуда буданд. Худо то ҳол қавми Худро ҳамин тавр меозмояд. Ва агар онҳо дар бардоштани имтиҳон ноком шаванд, Ё онҳоро боз ба ҳамон нуқта меоварад, ва дафъаи дуюм озмоиш наздиктар хоҳад омад ва аз пешина саҳттар хоҳад буд. Ин ҳол идома меёбад, то вақте ки онҳо аз озмоиш мегузаранд, ё, агар ҳанӯз саркаш бошанд, Худо нури Худро аз онҳо бозмегирад ва онҳоро дар торикӣ волегузорад». Патриархҳо ва Пайғамбарон, 436, 437.